

σιωπή λίγων στιγμών, σηκώθηκε και πήγε σ' ένα μικρό γραφείο, που ήταν άριστερά από το παράθυρο. Έξαφνιάστηκε μόλις τον είδα να ψάχνει με αγωνία κάτι μέσα στα χαρτιά της Παυλίνας. Μουρμούρισα τότε :

— Τι κάνεις ;

Δέν μου άποκρίθηκε. Ξαφνικά φοβήθηκα μήπως γυρεύει τα γραμμάτια μου' ένας παράλογος φόβος, γιατί επιτέλους δέν είχε χαμί-
μα ύπογρια, αλλά ένοιωθα ότι ήμουν τόσο ένοχος...

Και κατά την έποχην εκείνη, μ' είχε πιάσει μανία να γράφω κάθε μέρα στη γυναίκα που αγαπούσα. 'Η Παυλίνα είχε καταστρέψει την αλληλογραφία μου ; Έλαβε καιρό και θάρρος γιά να τό κάνει ;

Και του ξαναείπα με φωνή αγνώριστη :

— Μά τί κάνεις αυτόδ ;

Αυτή τη φορά ύψώθηκε δλόρθος. Κρατούσε ένα μεγάλο φάκελλο και γυρίζοντας σιμά μου μου τόν έδειξε. 'Εδιάβασα αυτά τά λόγια, γραμμένα από τη Παυλίνα : «Νά καούν έν περιπτώσει θανάτου. Και ό Λορέζ μου έξηγήσε ότι ή γυναίκα του του τό είχε ζητήσει και έκείνος της ώρυσίσθησε ότι θά έκανε, άν πέθαινε, αυτό τό φάκελλο, ό όποιος έλεινε όπως του είχε πεί τό μυστικό μιάς φίλης της. Και έπροσέθεσε έπειτα :

— Μείνε εδώ. 'Εγώ πάω να τά κάψω στην τραπεζαρία στο τζάκι !

'Εβγήκε από την κάμαρα περπατώντας στην άκρη των ποδιών του. Γιά μιά στιγμή δέν είχα καμμία άμφιβολία ότι αυτά ήσαν τά γραμμάτια μου. Πριν να κινήσώ αυτά τά φύλλα, δέν θά έβριχνα τάχα μιά ματιά ; 'Η στιγμές που περίσσα παραμονεύοντας τό γυρισμό του ήσαν ή τραγικότερες της ζωής μου !

* Όταν έγύρισε στο δωμάτιο ήμουν χλωμότερος και πλέον παγωμένος και από τη Παυλίνα άκομην.

Δέν τοίκοιθα να πράξω στη φουσιονωμία έκείνου εις τόν όποιον άνεγνωρίζω τό δικαιώμα να με σκοτώσει, σάν βλαβερό ζώο.

'Επέγρασα μπροστά από τό καθισμά μου κι' έμεινε άκίνητος, στά πόδια του κρεβατιού, γυρίζοντας μου τίς πλάτες. Έμουρμούρισα :

— Άν μου επιτρέψει, 'Ιάκωβε, να πάω να ζεσταθώ μιά στιγμή ! Σκεπτόμουνα πως θά με κρατούσε και θά με τυπούσε.

'Αλλά μου ειπε :

— Πήγαινε !...

Και δέν κινήθηκε καθόλου.

'Εγώ βρέθηκα στην τραπεζαρία. 'Η λάμπης της φωτιάς του τζακιού την έφωτίζε. Ξέρετε τίς ψιλές φλόγες του χαρτιού όταν καίεται και τά παραποινάκια τρέξιματα που πέρνουν τά φύλλα που τά τρώει ή φλόγα. 'Η άκρες του φακέλλου είχαν ύποχωρήσει στη φωτιά. 'Ενα πακέτο έπιστολών μισομαυρισμένο έβγαινε. Έσκινα και παρατήρησα ότι δέν ήταν τό γραμμά μου. Μπόρεσα να διαβάσω μερικάς γραμμές πριν της καταστροφής ή φωτιά. 'Ηταν έρωτικά γραμμάτια που ένας άλλος άνδρας είχε στείλει στη Παυλίνα.

'Ακούτε καλά ; Ένας άλλος άνδρας που τόν αγαπούσε περισσότερο άπ' ότι είχε αγαπήσει έμένα, άφού έφύλαξε τά γραμμάτια του

Δέν μπόρεσα να μιλώ τ' όνομά του.

* Έκαψα τά δάκτυλά μου προσπαθώντας να βγάλω μέσα άπ' τη φωτιά, τό σωρό αυτό των καρφονιασμένο της στάκτης. Τό χάκου ! Τότε φώναξα από μίσος και λύσσα, καταπίνοντας τίς φωνές μου και πνιγόντας της στο λαρύγγά μου, σφιγγόντας τά δόντια μου και κλίνοντας με την παλάμη τό στόμα μου. Έπαναλάβαινα στον έαυτό μου.

— Καλό ήταν αυτό !

'Αλλά τί ! 'Επασχα, έπασχα φοβόρα. Και ήμουν ύποχρεωμένος να ξαναγυρίσω σ' εκείνη την κάμαρα !... Που λοιπόν βρήκα τό κουράγιο και γύρισα εκεί ; Θάμια !...

Γονατιστός στα πόδια του κρεβατιού, ό Λορέζ εκαμάφωρε την Παυλίνα, κι' ή Παυλίνα χαμογελούσε στον άνδρα της, μ' έκείνο τό χαμόγελο των πεθυμημένων, που κλεί ιως περισσότερη είρωνεία άπ' ότι δέν φαντάζεται κανείς.

— Κúττα πόσο έντε ώραίά ! έμουρμούρισε ό 'Ιάκωβος.

Της χαμογέλασε κι' έκείνος λέγοντας :

— Είνε εύτυχισμένη !

Και με λατρεία της φίλησε τό χέρι.....

Μετάφρ Λ. 'Αρχ

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Τά δανεικά ρούχα δέν ζεσταίνουν.

Κάθε άνθρωπος μπορεί να πηδήσει ένα λάκκο.

'Η μητέρα του δολοφονηθέντος κοιμάται, ή του δολοφόνου όμως δέν δύναται να κοιμηθί.

Οί καλλίτεροι σύντροφοι έν καιρό άνέσεως είνε τά βιβλία. Αί καλλίτερες έπισκέψεις είνε αί συντροφίαι.

Προτίμα τό κεφάλι του σκύλλου, από την ούρα του λιονταριού.

Μπορεί κανέναν να γλυστρήσει και κατά τόν 'Ιούλιον.

'Η μέθη της νεότητος, είνε επικινδυνώδεστέρα από την μέθη του οίνου !

'Η έπιστήμης είνε ή κλειδαριά, και μελέτη τό κλειδί.

Ζήτησε συμβουλή κι' άπ' τόν μεγαλείτερό σου κι' έπειτα σχημάτισε δική σου γνώμη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΕΣΤΕΜΜΕΝΩΝ

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ Ο Α'.

'Υποταγή στους άνωτέρους. 'Η καμπάνα της Κολωνίας. Γουλιέλμος. Τσάρρας και Βίσμαρκ. 'Ο άργυροπρημένος στρατάρχης. Στο παράθυρο ! ...

Κάποτε ό Αυτοκράτωρ της Αυστρίας είχε έπισκεφθί τόν γηναιόν Αυτοκράτορα της Γερμανίας Γουλιέλμον Α'. 'Ο Γουλιέλμος άποχαριτών αυτών ήθελσε να τόν συνοδεύσει, με όλον τόν τό γήρας, μέχρι του σιδηροδρομικού σταθμού, παρ' όλας τίς άρνήσεις τόν Αυστριακού Αυτοκράτορος ό όποιος δέν θέλησε να κουράσει τόν γηναιόν του φίλον. 'Αλλά ό Γουλιέλμος δέν έννοούσε να ύποχωρήσει.

— Τότε σε διατάσσω, να μείνεις συνταγματάρχη ! ειπε γελών ό αυτοκράτωρ της Αυστρίας, έχων ύπ' όψιν του ότι ό Γουλιέλμος ήτο επίτιμο συνταγματάρχης του Αυστριακού Στρατού.

'Ο Αυτοκράτωρ της Γερμανίας άτάνισε τότε τό μέγα του σώμα έχαιρέτης στρατιωτικός και ειπε άπερχόμενος :

— Κ'έγω σάς ύπακούω.

Τό 1875 επίθεσών τόν μέγαν βασιλικόν κώδωνα του μητροπολιτικού ναού της Κολωνίας, ειπεν εις τόν κατασκευαστήν του χύτην Χάμν.

— 'Ο κώδων αυτός θά σ' έβαλε σε πολλές σκοτούρες ώσπου να τόν φτειάξεις.

— Μάλιστα, μεγαλειότητα, απάντησε ό Χάμν, πολλές νύχτες δέν κοιμήθηκα έξ ατίας του.

— Κ' έμένα, αγαπήτη μου Χάμν, μου άφήρησε τόν ύπνο πολλών νυχτών τό μέταλλο διά του όποιου έχύθη αυτός ό κώδων.

Και πράγματι ό κώδων είχε κατασκευασθεί από τό μέταλλον των κατά τόν Γαλλογερμανικόν πόλεμον του 1870 κυριευθέντων Γαλλικών κανονιών.

'Ενα πρωί του 1870 'εκάητο σ' ένα πάγκο εις τόν πρό της πηγής περίατον των λατρών του 'Ερμ μετά του Αυτοκράτορος της Ρωσίας 'Αλεξάνδρου του Β'. Οί παραθεριστές όμως οίτινες ήθελον να έπωφεληθούν της εύκαιρίας ν' άντικρίθουν μαζί τούς δύο ισχυρούς μονάρχας έξηκολούθουν να περιπατούν πρό αυτών, εις τροπον ώστε να τούς ένοχλούν. 'Ο Τσάρρας μάλιστα δυσσρεστήτη και έξεδήλωσε τόν θυμόν του προς τόν Γουλιέλμον. Αυτός όμως δέν είχε δυσανεστήθη καθόλου και γιά να παρηγορήση τόν Τσάρο του έδειξε τόν κατά την στιγμήν διερχόμενον Μέγαν 'Αρχιεραρχελλάριον Βίσμαρκ.

— Και τώρα θά μείνωμεν ήσυχoi, ειπε γελώντας στον Τσάρο.

— Γιατί ; ρώτησε αυτός μεάτορία.

— Γιατί ; Δέ βλέπεις τό Βίσμαρκ ; Αυτός είνε πού διάσπασε από μάς και τό Κοινό θά τρέξί πίσω του και θά μάς άφήσει ήσυχους.

Μιά μέρα ό Γουλιέλμος επίθεσθούσε τάς φυτείας του στο κτήμα του Μάμπελεμπεργκ άκόλουθούμενος από κάποιον βοηθό κηπουρό, του όποιου ή διαρκώς αυξανούσα στενοχωρία έκανε έντύπωση στον αυτοκράτορα. Τόν έρωτήσε την αιτία της στενοχωρίας του και έμαθε ότι ό κηπουρός ήτο έθελοντής στο στρατό και ότι κατά την ώρα εκείνη έπρεπε να είνε παρών στο τάγμα του στο Πότσδαμ.

— Τότε, ειπε ό αυτοκράτωρ κοιτώντας τό ρολόι του, άργησεις. Φόρεσε όμως τη στολή σου και παρουσιάσου σέ μένο.

Σέ λίγο ό νεαρός στρατιώτης παρουσιάστηκε με τη στολή και ό αυτοκράτωρ άνέβηκε σ' άμάξι του όπου τόν διέταξε ν' άνεβή κι' αυτός έτοι πάνοπλος καθώς εΐταν. 'Ο άμαξάς έμάστισε τ' άλογα, και τούς όδηγησε στους στρατώνες του Πότσδαμ. 'Ο αυτοκράτωρ παρουσίασε τότε τό στρατιώτη στο λοχαγό του ό ίδιος, λέγοντας :

— Κύριε λοχαγέ, σάς φέρνω ένα άργοπρημένο. 'Αλλά όταν θά τόν τιμωρήσετε μη λημονήσετε ότι έγω είμαι ή αιτία της άργοπορίας του.

'Ολίγας ήμέρας πρό του θανάτου του, τό ιατροσυμβούλιον είχε συνέλθη μέσα στο δωμάτιόν του και του συνιστούσε άπόλυτον ήρεμίαν σώματος και πνευματικήν. 'Ακριβώς εκείνη τη στιγμή περνούσε από κάτω ή φρουρά των άνακτόρων με τη μουσική. 'Ο αυτοκράτωρ διηυδύνθη πρds τό παράθυρο.

* Όταν ένας γιαιδός θέλησε να τόν έμποδίσω, του ειπε γελώντας :

— Άφήστε με ! πρέπει να φανώ στο παράθυρο γιατί ό Βερούνέγι έχου συνειδίσει να με βλέπουν κάθε μεσημέρι σ' αυτή τη θέση.

(Μετάφρασις)

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ πρds αγοράν τά κάτωθι βιβλία : Τό «Τσάκωμα τ' 'Αι Ροκκου» μετάφρ. Γουζέλη. «Οί Βασιλείς των Βουνών» υπό 'Εδμ. Άμπού, μετάφρ., «Συλλογή Δημωδών 'Ασμάτων Ζαμπέλιου, «Σόνεττα» Στ. Μαρτζώνη «Τό Φίλημα» ποιημ. Γ. Τερτσέτη, «'Ανθρωπος του Κόσμου» Γρ. Ξενοπούλου. Γράψατε κ. Χ. Σταμ. περιδικόν «Μπενέκετο».

